

mažai

kiek manęs čia beliko, iš tyko varvu tau į delnus,
tarsi užkratas snaigių, susirki manim ir nebūsiu,
aš šalčiausia vieta tavo kūne lyg pirmosios šalnos,
mano lūpos nudobtas žvėris, jo akiduobėj musės,

mano pirštai tik džiūstanti pieva, ugnies čia lig soties,
čia lyg stotys, kur superka kaulus ir tu tiktai mėsos – –
išgabeno mane jau seniai ten, kur draudžia šypsotis,
bet manęs dar įmanoma jausti truputį atvėsus – –

truputį pravėrus duris pilnaties – – už jų medžiai – –
ten nukaršusios tamsos, riksmi, sudraskytos kišenės,
pro kurias kapanojas šviesa greit pradingstanti skradžiai,
mano kūne žaibų kamuoliai, jų jau nieks neįžemins,

kiek manęs čia beliko, tik apkasas baltas tarp žodžių,
tiktai adatų sodas į kūno langelį kur daušis,
kad nesu nesvarbu – – nesvarbu net jei to neįrodžiau,
mano dangūs tušti. ir nuplikomi verdančiais paukščiais

tuštėjimai

vis sunkiau susipjaustyt į erdvę, nes traukiasi plotas,
ir tik tuštumos auga kaip sraigės ant lubų pelėsio,
vėjas kalba užuolaidom, balsas kandžių sukapotas,
čia kamaros vitražinės – dvasiai šarvot, tuoj paliesiu

savo merdintį kūną, kurs miegant atkosėja elnią,
nusilaužęs ragus jais bandysiu irkluoti į šiaurę,
ten suplaukia kanojom numirę ir mirt nusipelnę,
po vienatvę suvalgę ir jūrą nupiešę per žiauriai,

brenda tiesiai link švyturio, druskomis kepenis plauna,
vietoj plaštakų akmenys – daužti – rūke nepaklysti,
visos tuštumos kaupiasi dvasioj augindamos dauną,
čia pavogti vienatvės daugiau nesiskaito vagystė,

brendant nerimo vandeniui siekiamos lubos gyvybės,
dilgėlynai apeina plaučius, kas vienam būti liepė?
kambary lyja skruzdėm, visus skruzdėlynus sutrypęs
pamatau iš blakstienų sukrautą vienatvę palėpėj

